

Sygn. akt I C 1610/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 25 sierpnia 2022 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko M. M.

o zapłatę

I. zasądza od M. M. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 1048,40 zł (tysiąc czterdzieści osiem złotych czterdzieści groszy) od 28 grudnia 2017 r. do 6 lipca 2021 r.;

II. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

III. zasądza od M. M. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 367 zł (trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1610/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 26 maja 2021 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. M. kwoty 1048,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Powód podniósł, że pozwany, który był u niego hospitalizowany, nie przedstawił w ustawowych terminach dokumentu potwierdzającego prawo do nieodpłatnego uzyskania świadczeń zdrowotnych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. Powód obciążył pozwanego kosztami udzielonych mu 7 grudnia 2017 r. i wystawił z tego tytułu fakturę VAT na kwotę 1048,40 zł, której termin płatności upłynął 27 grudnia 2017 r. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie zaspokoił wymagalnego roszczenia powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 31 maja 2021 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1269/21 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany M. M. wniósł o oddalenie powództwa w części, tj. w zakresie odsetek i kosztów procesu.

Pozwany wskazał, że nie odmawiał zapłaty i po otrzymaniu załączonej do pozwu faktury dokonał na rzecz powoda zapłaty kwoty 1048,40 zł. Zaprzeczył, aby wcześniej otrzymał fakturę i wezwanie do zapłaty. Podniósł zarzut, że

powód nie podjął żadnych czynności aby polubownie rozwiązać spór, tylko zwlekał z wniesieniem pozwu aby zwiększyć wysokość odsetek.

W piśmie procesowym z 18 stycznia 2022 r. powód cofnął pozew w zakresie należności głównej oraz części odsetek ustawowych za opóźnienie, podtrzymując powództwo w pozostałym zakresie.

Ustosunkowując się do zarzutów podniesionych w sprzeciwie powód wskazał, że zarówno faktura, jak i wezwanie do zapłaty zostały nadane przesyłkami poleconymi na adres zamieszkania pozwanego, tożsamy z tym, który wskazał w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

7 grudnia 2017 r. M. M. był hospitalizowany w placówce medycznej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Nie przedstawił on dokumentu potwierdzającego prawo do bezpłatnych świadczeń medycznych finansowanych w ramach ubezpieczenia medycznego. Koszt świadczeń medycznych wynosił 1048,40 zł.

Z tytułu kosztów udzielonych świadczeń medycznych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił M. M. fakturę VAT nr (...) r. z terminem płatności 27 grudnia 2017 r. Faktura przesłana została mu na adres zamieszkania: ul. (...) (...)-(...) G..

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto faktura VAT – k. 4 wraz z potwierdzeniami nadania – k. 30.

16 stycznia 2018 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił wezwanie do zapłaty kwoty 1048,40 zł. Wezwanie to wysłane zostało M. M. na adres ul. (...) (...)-(...) G..

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 5, k. 31.

6 lipca 2021 r. M. M. dokonał zapłaty na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 1048,40 zł tytułem zapłaty za fakturę nr (...).

dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto – potwierdzenie wpłaty – k. 19.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy, zasadniczo bezsporny, stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez stronę powodową dowodów z dokumentów, których autentyczność i wiarygodność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Pomiędzy stronami nie było sporne to, że pozwany był hospitalizowany u powoda, a także, że nie przedstawił dokumentów potwierdzających uprawnienie do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych w ramach ubezpieczenia zdrowotnego. Bezsporny pomiędzy stronami był również koszt udzielonych pozwanemu przez powoda świadczeń zdrowotnych. Z resztą w tym zakresie, z uwagi na zaspokojenie roszczenia powoda przez pozwanego w toku procesu, powód cofnął pozew w zakresie kwoty głównej i odsetek ustawowych za opóźnienie, ograniczając roszczenie do odsetek należnych od dnia następnego po dniu wymagalności należności z faktury nr (...) do dnia zapłaty 5 lipca 2021.

Zgodnie z przepisem art. 355 k.p.c. Sąd umorzy postępowanie m. in. jeżeli powód cofnie pozew ze skutkiem prawnym. Natomiast, stosownie do przepisu art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne, w świetle art. 203 § 4 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w zakresie objętym oświadczeniem o cofnięciu pozwu.

Odnosząc się do kwestii zasadności roszczenia o odsetki ustawowe za opóźnienie, przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które

dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Oznacza to, że po dniu wymagalności roszczenia objętego fakturą, tj. od 28 grudnia 2017 r., pozwany pozostawał w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, a w konsekwencji, był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda ustawowych odsetek za opóźnienie. Podnoszone przez pozwanego zarzuty dotyczące niedoręczenia mu faktury, jak i wezwania do zapłaty Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, powód niezwłocznie przesłał fakturę listem poleconym na adres pozwanego. Na ten sam adres powód przesłał pozwanemu również wezwanie do zapłaty. Adres ten, jako adres zamieszkania, pozwany wskazał w toku postępowania przed Sądem (w sprzeciwie od nakazu zapłaty) – zatem Sąd nie miał wątpliwości, że obie przesyłki wysłane zostały pozwanemu na prawidłowy adres. Pozwany nie powołał żadnych okoliczności wskazujących na to, że w tym okresie nie mógł odebrać korespondencji.

Co więcej, zgodnie z przepisami art. 50 ust. 11 ustawy z 24 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w stanach nagłych lub w przypadku, gdy ze względu na stan zdrowia nie jest możliwe złożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 6, świadczenie opieki zdrowotnej zostaje udzielone pomimo braku potwierdzenia prawa do świadczeń opieki zdrowotnej w sposób wskazany w ust. 1, 3 lub 6. W takim przypadku osoba, której udzielono świadczenia opieki zdrowotnej, jest obowiązana do przedstawienia dokumentu potwierdzającego prawo do świadczeń opieki zdrowotnej albo złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 6, w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia udzielania świadczenia opieki zdrowotnej, a jeżeli świadczenie to jest udzielane w oddziale szpitalnym, w terminie 7 dni od dnia zakończenia udzielania świadczenia opieki zdrowotnej - pod rygorem obciążenia tej osoby kosztami udzielonych jej świadczeń. Roszczenie o zapłatę kosztów udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej staje się zatem wymagalne z upływem terminów wskazanych w treści przepisu – koreluje z tym przepis art. 50 ust. 13, zgodnie z którym roszczenia te ulegają przedawnieniu z upływem lat 5 od dnia upływu terminów wymienionych w ust. 11. Zatem kwestia skuteczności doręczenia pozwanemu faktury i wezwania do zapłaty nie miały znaczenia dla wymagalności roszczenia powoda, a w konsekwencji powstania roszczenia o zapłatę należnych odsetek za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, tj. 6 lipca 2021 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za przegrywającego spór w całości, a w konsekwencji, zobowiązanego do zwrotu powodowi na jego żądanie celowych kosztów dochodzenia swoich praw. Zasadnie bowiem wskazuje powód, że zaspokojenie przez pozwanego wymagalnego roszczenia w toku procesu jest wyjątkiem od zasady, iż to powód, cofając pozew, jest stroną przegrywającą sprawę (art. 203 § 2 k.p.c.). Na sumę kosztów procesu złożyła się połowa opłaty sądowej od pozwu wynoszącej 100 zł, powiększona o wysokość opłaty minimalnej (30 zł), tj. 80 zł, oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł (§ 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sygn. akt I C 1610/21

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)